

Bravo, Anna!

Anna Fité

Va córrer el rumor que presentarien *Rumors* a la Faràndula... Poc temps després el rumor es va confirmar i l'obra es va presentar davant d'una platea plena a vessar, que s'hi va lliurar de bon començament i no va parar de gaudir, riure i aplaudir... I l'obra va aconseguir un èxit tant rotund que fins i tot l'opinió del crític del Diari Sabadell va ser positiva. Què més pot demanar una companyia?

D'aquest resultat Anna Güell n'és en bona part responsable, encara que la seva innata generositat la dugui a atorgar-li la part restant del mèrit a l'exquísida creació que l'autor ha fet del seu personatge. Parlem-ne:

Anna, en el cercle d'actrius i actors corren molts rumors? Algú fa córrer de sobte, per exemple, els Dagolls munten *els miserables* i fan un càsting restringit, i coses d'aquestes?

Sí, sí... Molts. Tota l'estona són rumors i coses que ens diem i ens expliquem. I no només del *mundillo* d'aquí sinó també dels actors estrangers. Quan tornem de *bolos* ens passem el viatge posant-nos al corrent de les tafaneries dels actors, tant dels d'aquí com dels de fora.

I la majoria es confirmen?

N'hi ha que sí, però molts cauen al buit. El que fa gràcia és veure com de tant en tant es desapareixen rumors que ja s'havien desmentit, però han corregut per una altra banda i tornen a sortir. I sempre són els mateixos.

Quan va córrer el rumor que s'estrenaria *Rumors*, vas pensar que hi tindries un paper?

És que primer vaig saber que tindria un paper i després va córrer el rumor. Me'n vaig assabentar molt de seguida!

La teva entrada en escena és un dels (molts) moments feliços de l'obra: entres tu, i el públic rep com una glopada d'alegria...

És un personatge que el disfruto moltíssim. Potser perquè està molt lluny de mi, i per tant, a l'anar-lo creant, vaig haver de buscar-lo fora de les meves característiques. Això em permet de jugar amb una sèrie de coses, que si fos més pròxim a mi no m'ho permetria.

I tu què reps, en el moment d'entrar? Què t'arriba de la platea?

La veritat és que es prepara molt l'arribada del meu personatge, perquè els altres veuen arribar el cotxe i un d'ells, la Claire, fa una exclamació d'horror i diu "Com és que s'ha pogut posar un vestit com aquest!", de manera que els espectadors ja estan a l'expectativa d'aquest vestit que porta. I el que jo rebo és aquesta reacció

divertida de complicitat del públic amb la Claire, perquè realment pensen que la Claire tenia raó: com m'he pogut posar un vestit com aquest!

El públic sol respondre com esperu als diferents gags i recursos que heu preparat per sorprendre'!

És curiós per què a cada localitat reacciona de manera diferent. I també fa gràcia veure com en una mateixa platea, un sector de públic cull una sèrie de coses que no capten uns altres, o uns riuen gags que els altres no han collit. També depèn del dia de la setmana: els de dimarts i dimecres, que és preu barat ve gent jove i ens agrada molt. Diumenge a la tarda: públic més gran, que va a un altre ritme, tarden més a riure; de vegades no els capten de seguida o no els han sentit bé i el veí els ho ha de repetir i llavors riuen a destemps!

SABADELL EXIGEIX

I pel que fa al públic de Sabadell...?

És molt exigent, perquè aquí hi ha una gran tradició teatral i la gent té molt criteri. Per això el *bolo* de Sabadell, en la nostra professió, es respecta sempre molt.

Hi ha una escena de l'obra en la qual t'arrossegues per terra. No t'ho prenguis malament, però... Com actriu: havies caigut mai tan baix?

Aquesta professió sempre és caure i aixecar-te i penso que anar per terra, en sentit figurat, de vegades no va malament, perquè també has d'aprendre que a la vida hi ha pols i porqueria. La nostra professió és una arma de doble fil, perquè hi ha èpoques que són molt bones i de sobte tens molts amics, i tothom et convida a festes i tot és meravellós i tothom et vol en els seus repartiments, i un dia t'equivoques, fas una cosa mal feta, i de sobte tots aquells amics que tenies ja no els tens i ningú compta amb tu en els repartiments. Penso que aquestes pujades i baixades t'ensenyen coses que són importants. Perquè ni en el moment que estàs amunt et pots deixar enlluernar per aquestes coses.

He fet aquesta metàfora, perquè sovint sorprèn la vehemència amb que els actors i les actrius defensen els seus personatges, fent-los creïbles davant del públic, fins i tot amb comportaments que potser no acceptarien d'una altra persona, si aquella fos real. És a dir, la pregunta és: quan una actriu accepta participar en un muntatge, accepta el que proposa el text?

La majoria de les vegades intentes que sigui així. Però d'altres acceptes una feina encara que no estiguis d'acord amb el contingut perquè necessites treballar. Ara bé, pensa que l'únic que fan els personatges és donar un punt de vista, però qui ha d'opinar és el públic. És a dir, que si jo faig el paper d'una persona molt dolenta dalt de l'escenari, que diu i defensa una sèrie de coses en les que evidentment no estic d'acord, és perquè el públic ho escolti i li serveixi de reflexió.

A l'obra interpretes una dona amb especialment dotada per l'art culinari. En la realitat, també tens aquest do?

M'agrada força. Quan tinc temps m'hi dedico i sobretot disfruto investigant nous plats, basats en una cuina més natural, creant a partir dels ingredients que trobo a la nevera.

I quin és el plat que els teus amics et demanen que els cuinis, quan vénen a sopar?

La paella de verdures, i unes hamburgueses vegetals que són una meravella i que superen amb escreix qualsevol hamburguesa de carn (les faig amb una massa compacte de sèmola i diferents verdures, que es col·loca entre dos talls de tomàquet (per què no s'enganxin) i es deixen coure al forn. Queden boníssimes!)

I el teu text teatral preferit, quin és?

N'hi ha moltíssims... Shakespeare em fascina ("Nit de Reis", "L'amaniment de l'harpia"). Amb clàssics catalans m'he quedat molt sorpresa amb La Galatea, de Segarra. He descobert un Segarra que va tenir una faceta de tres o quatre obres meravellosa. I m'agraden també els clàssics grecs, i algunes comèdies clàssiques.

Ets consumidora habitual de teatre?

Sóc força mala espectadora. Bé, tinc èpoques, perquè de vegades acabo una funció i ho vaig a veure tot i d'altres que no m'arrosseguen al teatre ni boja.

Actualment hi ha una molt i variada oferta teatral..

Penso que encara hauriem d'anar més lluny, però sí, realment és molt variada. Hi ha hagut l'arribada dels musicals, que fins ara es feien molt esporàdicament; també es fa molta comèdia, altra vegada, que feia temps que no se'n feia, presentant-se coses de molta qualitat, i, al mateix temps, pots veure un Shakespeare, juntament amb una obra de Molière, una de Segarra, i les propostes dels nous autors catalans, que penso que han entrat en una bona dinàmica d'estrenes.

En un altre moment de l'obra perds unes arracades. Sort que, afortunadament, al cap de no res les recuperes. T'has perdut coses importants a la vida, teatralment parlant?

Penso que per una banda m'he perdut coses, però que després les he recuperat per una altra banda. Es a dir, que me n'he deixat passar algunes per anar-ne a buscar d'altres i aquestes m'han compensat molt. D'alguna manera estic força satisfeta del que he anat obtenint en aquesta professió. No canviaria res. Res.

No és estrany, perquè la seva és una trajectòria ascendent, sòlida i sens dubte coherent, que l'ha dut a participar en projectes tant interessants com l'impactant *Dancing* del Teatre Condal l'any 1989; la inoblidable *Dansa d'agost* l'any 1993 al Teatre Lliure o l'aplaudida *Maria Rosa* al Teatre Principal, l'any 1987, entre moltes d'altres.

I que a més no para: perquè en aquests moments està compaginant el paper de la Núria -exnòvia del senyor Miramon- a la sèrie televisiva *Laberint d'Ombres*, amb els bolos per Catalunya de *Rumors* (que acabarà aterrant aquest estiu al Grec), i el que ella cataloga com un regal fantàstic que m'han fet, i que és una col·laboració a l'emissora de radio Catalunya Cultura, en una secció de dramàtics on es fan contes infantils, teatre radiofònic, algun programa dedicat només al teatre i, de dilluns a dijous, de dos quarts d'una a la una de la nit, un programa de poesia titulat "Sonen les paraules".

Així doncs, que sonin també els aplaudiments per aquesta actriu sabadellenca, corredora de fons, que està deixant petjada ferma.

Bravo, Anna!

MONISTROL
Passeig de la Plaça Major, 6
Telèfon 93 725 49 25
SABADELL

home / dona
FÈMINA
Sant Quirze, 5 • Tel. 93 725 59 50 • SABADELL